

Άγιος Δημήτριος

18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2022

ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

(Ματθ. α΄ 1-25)

(Εβρ. ια΄ 9-10, 32-40)

Υποδοχή Του Θείου Βρέφους

«Αυτός γάρ σώσει
τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»

Λίγες μόνο μέρες μας χωρίζουν από την κοσμοσωτήρια ημέρα της Γεννήσεως του Θεανθρώπου Σωτήρα μας. Οι χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες των ναών θ' αντιλαλούν στα πέρατα της οικουμένης και θ' ακούμε και πάλιν τους αγγέλους να δοξολογούν το μεγάλο και παράδοξο μυστήριο της Σάρκωσης του άναρχου Θεού.

Για τον συνειδητό χριστιανό, που γνωρίζει τι πιστεύει και γιατί ζει, το μυστήριο της Σαρκώσεως είναι συγκλονιστικό όχι μόνο γιατί φανερώνει την άφατη κένωση του Θεού για το δικό μας πλουτισμό, αλλά κυρίως γιατί σαν διαρκές μέσα στην Εκκλησία γεγονός, δίνει την δυνατότητα στους ανθρώπους όλων των εποχών να το βιώσουν στη συχνότητα του σήμερα. «Σήμερα ο Χριστός εν Βηθλεέμ γεννάζεται εκ Παρθένου. Σήμερα ο άναρχος άρχεται και ο Λόγος σαρκούται».

Αυτό το «σήμερα» δεν περιορίζεται σε μια απλή λογοτεχνική έκφραση. Είναι μια πραγματικότητα. Σήμερα, μέσα στην Εκκλησία γεννάζεται ο Χριστός. Σήμερα μέσα σε ένα κόσμο που μαστίζεται από τη βία και την τρομοκρατία, «ο ειρήνης πρύτανης προέρχεται Χριστός, ειρηνεύσαι τα σύμπαντα».

Η Σάρκωση του Θεού

Γιατί ενανθρώπησε ο Θεός; Ο θεοφώτιστος ερμηνευτής των

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

Γραφών ιερός Δαμασκηνός και όλοι οι πατέρες που εγκωμίασαν με ιερές συγγραφές το γεγονός της Γεννήσεως του Χριστού, καταλήγουν στην ακόλουθη απάντηση: Ο Υιός του Θεού ενανθρώπησε για να χαρίσει ξανά στον άνθρωπο εκείνο για το οποίο δημιουργώντας τον, τον προόρισε. Τον δημιούργησε σύμφωνα με τη δική του εικόνα, λογικό και ελεύθερο, προορισμένο να είναι όπως και ο δημιουργός του, τέλεια ενάρετος, πράγμα κατορθωτό για την ανθρώπινη φύση. Ο Θεός, λοιπόν, δημιούργησε τον άνθρωπο σε πλήρη κοινωνία μαζί του για να μείνει άφθαρτος, τον ανέβασε στην αθανασία. Εμείς όμως αυτά τα γνωρίσματα της θείας φύσεως τα αλλοιώσαμε με την παράβαση της εντολής και περάσαμε στην παράταξη της κακίας με αποτέλεσμα να χάσουμε την κοινωνία με το Θεό.

Το υπέρλογο μυστήριο

Επειδή, λοιπόν, ο Θεός μάς πρόσφερε το ύψιστο και δεν το διαφυλάξαμε, χρειάστηκε να κατέβει αυτός στο χείριστο, δηλαδή να προσλάβει τη δική μας φύση, ώστε να αποκαταστήσει τον αρχαίο προορισμό. Κι ακόμα να μας διδάξει το ενάρετο ήθος της βιωτής, αυτό το ήθος που ο ίδιος με την επίγεια ζωή του κατέστησε συγκεκριμένο. Κι ακόμα να μας ελευθερώσει από τη φθορά, φέρνοντάς μας πάλι σε κοινωνία με τη ζωή του, με τη δική του ανάσταση. Ποιός λοιπόν να μη θαυμάσει του Κυρίου την συγκατάβαση; Θαύμα πάσαν έννοιαν εκπλήττον και συνέχον είναι το μεγάλο αυτό γεγονός. Ο δημιουργός της κτίσεως πλάθεται μέσα στα σπλάχνα της αγίας κόρης. «Ο άναρχος άρχεται και ο Λόγος σαρκούται».

Αγαπητοί αδελφοί, η Εκκλησία συνεχώς μάς απευθύνει την πιο μεγαλειώδη πρόσκληση: να υψωθούμε από τα γήινα στα ουράνια, να εγκαταλείψουμε τα μάταια και να ποθήσουμε τα αιώνια. «Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γης, υψώθητε...». Ας μη μείνουμε, λοιπόν, μόνο στην εξωτερική προετοιμασία. Ας ευπρεπίσουμε την καρδιά μας με την αγάπη και τη μετάνοια. Ας ετοιμασθούμε κατάλληλα για να κοινωνήσουμε. Μακριά από την Εκκλησία, χωρίς θεία Λειτουργία και Θεία Κοινωνία, τα Χριστούγεννα παραμένουν χωρίς Χριστό και κυρίως χωρίς βιωματική πρόσβαση στο «Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε, Χριστός επί γης υψώθητε...».

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυῖδ, υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραάμ ἐγέννησεν τὸν Ἰσαάκ, Ἰσαάκ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἰούδας δὲ ἐγέννησεν τὸν Φαρῆς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς Θάμαρ, Φαρῆς δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἑσρῶμ, Ἑσρῶμ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀράμ, Ἀράμ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδάβ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ναασσών, Ναασσών δὲ ἐγέννησεν τὸν Σαλμών, Σαλμών δὲ ἐγέννησεν τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ραχάβ, Βοὸζ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ὠβὴδ ἐκ τῆς Ρούθ, Ὠβὴδ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δὲ ἐγέννησεν τὸν Δαυῖδ τὸν βασιλέα. Δαυῖδ δὲ ἐγέννησεν τὸν Σολομώντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομὼν δὲ ἐγέννησεν τὸν Ροβοάμ, Ροβοάμ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀβιά, Ἀβιά δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀσά, Ἀσά δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφάτ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰωράμ, Ἰωράμ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ὀζιαν, Ὀζίας δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰωάθαμ, Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀχαζ, Ἀχαζ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἐζεκιάν, Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησεν τὸν Μανασσῆ, Μανασσῆς δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀμών, Ἀμών δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰωσίαν, Ἰωσίας δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνος. Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλώνος Ἰεχονίας ἐγέννησεν τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀβιουδ, Ἀβιουδ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἐλιακείμ, Ἐλιακείμ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀζώρ, Ἀζώρ δὲ ἐγέννησεν τὸν Σαδώκ, Σαδώκ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἀχείμ, Ἀχείμ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἐλιούδ, Ἐλιούδ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ματθάν, Ματθάν δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησεν τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός. Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαυῖδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαυῖδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γένεσις οὕτως ἦν· μνηστευθείσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος ἁγίου. Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν. ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσήφ υἱὸς Δαυῖδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου, τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ πνεύματος ἔστιν ἁγίου· τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν, αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ὄλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστὶν μεθερμηνευόμενον Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτριαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχето γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείπει με γὰρ διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ, Σαμψών, Ἰεφθάε, Δαυῖδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐπὶ ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἔκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

Πολύφωτοι Ἀστέρες Τῆς Ἐκκλησίας

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ο Ζακυνθινός Αρχιεπίσκοπος Αιγίνης Γόνος ευσεβέστατης καὶ αρχοντικῆς οἰκογένειας τῆς Ζακύνθου (πατρός Μωκίου Σηκούρου καὶ Παυλίνας), ανατράφηκε ἀπ' αὐτὴ με τὰ διδάγματα τοῦ Ευαγγελίου. Ἐτσι γρήγορα διακρίθηκε στα γράμματα καὶ τὴν ἀρετῆ.

Νωρὶς, μόλις ἐνηλικιώθηκε, ἀσχολήθηκε με τὴ διδασκαλία τοῦ θεοῦ λόγου, φροντίζοντας συγχρόνως νὰ συντρέχει στὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν. Κατόπιν ἐγίνε μοναχὸς στὴ βασιλικὴ Μονὴ τῶν Στροφάδων, ὅπου ἀσκήθηκε στὴν ἀγρυπνία, τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴ μελέτη τῶν Γραφῶν.

Ἐπειτα πῆγε στὴν Ἀθῆνα, γιὰ νὰ βρεῖ καράβι προκειμένου νὰ ταξιδέψει στα Ἱεροσόλυμα. Ἀλλ' ὁ τότε ἀρχιερέας τῶν Ἀθηνῶν, ἀκούσε κάποια Κυριακὴ τὸ λαμπρὸ τοῦ κήρυγμα καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις τὸν ἔκανε ἐπίσκοπο Αἰγίνης, με τὴν ἐπίσημη κατόπιν ἐγκριση τῆς Ἐκκλησίας Κων/πολης. Τὰ ποιμαντικὰ του καθήκοντα, ἐπετέλεσε ἀγρυπνα καὶ ἄοκνα.

Ἀναδείχθηκε διδάσκαλος, πατέρας καὶ παιδαγωγὸς τοῦ ποιμνίου του. Ἡ φήμη τοῦ εἶχε διαδοθεῖ παντοῦ, ἀλλ' αὐτὸς παρέμενε ἀπλὸς καὶ ταπεινός. Ἀσθένησε ὁμως ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους γι' αὐτὸ γύρισε στὴ Ζάκυνθο, ὅπου μέχρι τὸ 1579 ἦταν προσωρινὸς ἐπίσκοπος. Μετὰ ἀποσύρθηκε στὴ Μονὴ τῆς Θεοτόκου τῆς Ἀναφωνητρίας, ὅπου ἀσκήτεψε καὶ με ἀγάπη κήρυττε καὶ βοηθοῦσε τοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ. Ἦταν τὸση ἡ ἀγάπη που εἶχε, ὥστε προστά- τεψε ἀκόμα καὶ τὸν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Διονύσιος πέθανε σε βαθιὰ γεράματα, στὶς 17 Δεκεμβρίου 1624. Τάφηκε στὴ Μονὴ Στροφάδων. Κατὰ τὴν ἐκταφή τὸ λειψανὸ τοῦ ἦταν ευωδια- στό καὶ ἀδιάφθορο. Ἐτσι παραμένει μέχρι σήμερα καὶ ἡ Ζάκυνθος τιμὰ καὶ πανηγυρίζει τὸν Ἅγιο, σαν προστάτη καὶ πολιούχο τῆς.